

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (devátého senátu)

11. září 2014*

„Řízení o předběžné otázce — Sociální zabezpečení migrujících pracovníků — Nařízení (EHS) č. 1408/71 a nařízení (ES) č. 883/2004 — Použitelné vnitrostátní předpisy — Určení členského státu příslušného k poskytování rodinné dávky — Situace, kdy migrující pracovník a jeho rodina žijí v členském státě, kde se nachází střed jejich zájmů a kde byla pobírána rodinná dávka — Žádost o rodinnou dávku v členském státě původu po zániku nároku na dávku v členském státě bydliště — Vnitrostátní právní úprava členského státu původu, podle které se takové dávky poskytují osobám, které jsou v tomto státě hlášeny k trvalému pobytu“

Ve věci C-394/13,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Nejvyššího správního soudu (Česká republika) ze dne 2. května 2013, došlým Soudnímu dvoru dne 11. července 2013, v řízení

Ministerstvo práce a sociálních věcí

proti

B.,

SOUDNÍ DVŮR (devátý senát),

ve složení M. Safjan, předseda senátu, A. Prechal (zpravodajka) a K. Jürimäe, soudci,

generální advokát: P. Mengozzi,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za pí B. V. Soukupem, advokátem,
- za českou vládu M. Smolkem a J. Vlácilem, jako zmocněnci,
- za řeckou vládu T. Papadopoulou, jako zmocněnkyní,
- za Evropskou komisi D. Martinem a P. Němečkovou, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: čeština.

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 76 nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství, ve znění pozměněném a aktualizovaném nařízením Rady (ES) č. 118/97 ze dne 2. prosince 1996 (Úř. věst. 1997, L 28, s. 1; Zvl. vyd. 05/03, s. 3; oprava v Úř. věst. 2006, L 229, s. 15), ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 592/2008 ze dne 17. června 2008 (Úř. věst. L 177, s. 1, dále jen „nařízení č. 1408/71“), a článku 87 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (Úř. věst. L 166, s. 1; Zvl. vyd. 05/05, s. 72; oprava v Úř. věst. 2013, L 188, s. 10), ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 988/2009 ze dne 16. září 2009 (Úř. věst. L 284, s. 43, dále jen „nařízení č. 883/2004“).
- 2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi Ministerstvem práce a sociálních věcí a pí B. ohledně rozhodnutí, kterým byly posledně uvedené odejmuty rodinné dávky s odůvodněním, že Česká republika není k poskytování těchto dávek příslušná.

Právní rámec

Unijní právo

Nařízení č. 1408/71

- 3 Článek 1 nařízení č. 1408/71, nadepsaný „Definice“, v písmeni h) stanoví, že se „bydlištěm“ rozumí obvyklé bydliště“.
- 4 Článek 13 tohoto nařízení, nadepsaný „Obecná pravidla“, stanoví:
„1. S výhradou článků 14c a 14f podléhají osoby, na které se vztahuje toto nařízení, pouze právním předpisům jediného státu. Tyto právní předpisy se určují v souladu s touto hlavou.
2. S výhradou článků 14 až 17
[...]
f) osoba, která již nadále nepodléhá právním předpisům členského státu, aniž by se na ni začaly vztahovat právní předpisy jiného členského státu v souladu s pravidly stanovenými ve výše uvedených písmenech nebo v souladu s jednou z výjimek nebo zvláštních pravidel stanovených v článcích 14 až 17, podléhá právním předpisům členského státu, na jehož území má bydliště, v souladu pouze s ustanoveními uvedených právních předpisů.“

- 5 Článek 76 téhož nařízení, nadepsaný „Pravidla přednosti v případě souběhu nároku na rodinné dávky podle právních předpisů příslušného státu a podle právních předpisů členského státu bydliště rodinných příslušníků“, obsažený v kapitole 7 hlavy III uvedeného nařízení, v odstavci 1 stanoví:

„Pokud jsou po stejnou dobu pro stejného rodinného příslušníka a z důvodu výkonu povolání rodinné dávky stanoveny právními předpisy členského státu, na jehož území mají rodinní příslušníci bydliště, pozastavuje se nárok na rodinné dávky náležející v souladu s právními předpisy jiného členského státu, případně podle článků 73 nebo 74, do výše stanovené právními předpisy prvního členského státu.“

Nařízení č. 883/2004 a nařízení (ES) č. 987/2009

- 6 Nařízení č. 1408/71 bylo nahrazeno nařízením č. 883/2004. Posledně uvedené nařízení se v souladu s jeho článkem 91 použije ode dne vstupu jeho prováděcího nařízení v platnost. Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 ze dne 16. září 2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení č. 883/2004 (Úř. věst. L 284, s. 1; oprava v Úř. věst. 2013, L 147, s. 48), vstoupilo v platnost dne 1. května 2010.

- 7 Článek 1 nařízení č. 883/2004, nadepsaný „Definice“, v písmeni j) stanoví, že se „bydlištěm“ rozumí obvyklé bydliště“.

- 8 Článek 11 uvedeného nařízení, nadepsaný „Obecná pravidla“, v odst. 1 a odst. 3 písm. e) stanoví:

„1. Osoby, na které se vztahuje toto nařízení, podléhají právním předpisům pouze jediného členského státu. Tyto právní předpisy se určí v souladu s touto hlavou.

[...]

3. S výhradou článků 12 až 16 se:

[...]

e) na jinou osobu, na kterou se nepoužijí písmena a) až d), vztahují právní předpisy členského státu bydliště, aniž jsou dotčena ostatní ustanovení tohoto nařízení, která jí zaručují dávky podle právních předpisů jednoho nebo více členských států.“

- 9 Článek 87 téhož nařízení, nadepsaný „Přechodná ustanovení“, v odstavcích 1, 3 a 8 stanoví:

„1. Toto nařízení nezakládá žádný nárok za dobu přede dnem použitelnosti tohoto nařízení.

[...]

3. S výhradou odstavce 1 je nárok získán podle tohoto nařízení, i když se vztahuje na situaci, která nastala přede dnem jeho použitelnosti v dotčeném členském státě.

[...]

8. Jestliže v důsledku tohoto nařízení některá osoba podléhá právním předpisům jiného členského státu, než je stát určený v souladu s hlavou II nařízení [č. 1408/71], použijí se na ni tyto právní předpisy tak dlouho, dokud se příslušná situace nezmění, a v každém případě maximálně deset let ode dne použitelnosti tohoto nařízení, pokud dotčená osoba nepožádá, aby se na ni vztahovaly právní předpisy podle tohoto nařízení. [...]"

10 Článek 11 nařízení č. 987/2009, nadepsaný „Prvky pro určení bydliště“, stanoví:

„1. Pokud existují rozdílná stanoviska institucí dvou nebo více členských států, pokud jde o určení bydliště osoby, na kterou se vztahuje základní nařízení, stanoví instituce vzájemnou dohodou střed zájmu dotyčné osoby, a to na základě celkového posouzení veškerých dostupných a významných informací o skutečnostech, které mohou zahrnovat podle okolností:

- a) délku a nepřetržitost přítomnosti na území dotčených členských států;
- b) osobní situaci dané osoby, včetně:
  - i) povahy a konkrétních znaků všech vykonávaných činností, zejména místa, kde se činnost obvykle vykonává, stability činnosti a doby platnosti každé pracovní smlouvy,
  - ii) rodinné situace dané osoby a jejích rodinných vazeb,
  - iii) vykonávání jakýchkoli nevýdělečných činností,
  - iv) v případě studentů zdroje jejich příjmu,
  - v) situace týkající se bydlení dané osoby, zejména nakolik je toto bydlení trvalé,
  - vi) členského státu, v němž je daná osoba považována za daňového rezidenta.

2. Pokud různá kritéria založená na příslušných skutečnostech, jak je uvedeno v odstavci 1, neumožní dotčeným institucím dosažení dohody, považuje se pro stanovení jejího skutečného místa bydliště za rozhodující záměr dotyčné osoby, jak se jeví z těchto skutečností a okolností, zejména pak z důvodů, které vedly dotyčnou osobu k tomu, aby se přestěhovala.“

České právo

11 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že podle § 3 a § 31 odst. 1 druhé věty zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění k datu vydání správního rozhodnutí, které je předmětem původního řízení, náleží rodičovský příspěvek fyzické osobě, jestliže je na území České republiky hlášena k trvalému pobytu podle § 10 a § 10a zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů (zákon o evidenci obyvatel).

Spor v původním řízení a předběžné otázky

12 Paní B. je česká státní příslušnice, která žije ve Francii s manželem a nezletilou dcerou narozenou ve Francii. Paní B. i její manžel nicméně mají každý evidenční adresu bydliště v České republice v souladu s § 10 zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů.

13 Paní B. pobírala ve Francii dávky v nezaměstnanosti a její manžel tam vykonává výdělečnou činnost. Zdravotní pojištění celé rodiny je ve Francii. V období od 9. února 2009 do 30. května 2009 byla pí B. na mateřské dovolené a z toho titulu pobírala ve Francii mateřský příspěvek. V období od 1. června 2009 do 30. listopadu 2009 pak v tomto členském státě pobírala doplňující rodinnou dávku zvanou „*prestation d'accueil du jeune enfant*“ neboli „PAJE“, jejíž výše je závislá na příjmu příjemce. Po vyčerpání svého nároku na uvedenou dávku podala pí B. v České republice žádost o rodinnou dávku.

- 14 Rozhodnutím ze dne 14. června 2010 Úřad práce v Ostravě rozhodl, že jí bude uvedená dávka poskytována počínaje 1. prosincem 2009.
- 15 Krajský úřad Moravskoslezského kraje, jehož pravomoci přešly na Ministerstvo práce a sociálních věcí, dospěl k názoru, že nárok pí B. na rodinnou dávku měl být k datu, od kterého se nařízení č. 883/2004 použije, tj. k 1. květnu 2010, nově posouzen, na základě čehož rozhodnutím ze dne 16. listopadu 2010 rozhodl, že se jí předmětná dávka počínaje 1. květnem 2010 odnímá, s odůvodněním, že Česká republika již není příslušným členským státem, protože se střed zájmů pí B. a její rodiny nachází ve Francii.
- 16 Předkládající soud má pochyby o příslušnosti České republiky k poskytování rodinných dávek ve prospěch pí B. Předkládající soud je toho názoru, že pokud bude shledána Česká republika příslušnou pro poskytování takových rodinných dávek, je pak sporné, zda je tato příslušnost dána i po 1. květnu 2010 s ohledem na novou úpravu bydliště v nařízení č. 987/2009.

- 17 Za těchto podmínek se Nejvyšší správní soud rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Je třeba vykládat článek 76 nařízení [č. 1408/71] tak, že je za okolností, jaké jsou v této věci, tj. žadatelka i její manžel a dítě žijí ve Francii, manžel tam pracuje, mají tam středobod svých zájmů a žadatelka v plném rozsahu čerpala rodinnou dávku, *PAJE – prestation d'accueil du jeune enfant*, ve Francii, Česká republika [členským] státem příslušným k poskytnutí rodinné dávky – rodičovského příspěvku?

Pokud je odpověď na otázku č. 1 kladná:

2) Je třeba vykládat přechodná ustanovení nařízení [č. 883/2004] tak, že ukládají poskytovat rodinnou dávku Českou republikou po 30. dubnu 2010, třebaže příslušnost státu může být od 1. května 2010 ovlivněna novou definicí bydliště podanou nařízením [č. 987/2009] (článek 22 a násl.)?

Pokud je odpověď na otázku č. 1 záporná:

3) Je třeba vykládat nařízení [č. 883/2004] (zejména článek 87) tak, že je za okolností, jaké jsou v projednávané věci, Česká republika od 1. května 2010 příslušným [členským] státem k poskytování rodinné dávky?“

K přípustnosti

- 18 Paní B. tvrdí, že otázky jsou vzhledem k věci v původním řízení irelevantní, neboť se týkají jejího nároku na rodinné dávky po 1. prosinci 2009, ačkoli skutečnost, že jí tyto dávky za období od 1. prosince 2009 do 1. května 2010 náležejí, je nesporná, a tato věc se týká pouze zániku tohoto nároku od 1. května 2010.
- 19 Je třeba připomenout, že v rámci řízení upraveného v článku 267 SFEU je věcí pouze vnitrostátního soudu, kterému byl spor předložen a jenž musí nést odpovědnost za soudní rozhodnutí, které bude vydáno, posoudit s ohledem na konkrétní okolnosti věci jak nezbytnost rozhodnutí o předběžné otázce pro vydání jeho rozsudku, tak relevanci otázek, které klade Soudnímu dvoru. Jestliže se tedy položené otázky týkají výkladu unijního práva, je Soudní dvůr v zásadě povinen rozhodnout. Domněnka relevance, která se váže k předběžným otázkám položeným vnitrostátními soudy, může být vyvrácena jen výjimečně, pokud je zjevné, že žádaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém nebo také pokud Soudní

dvůr nedisponuje skutkovými a právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (viz zejména rozsudek *Iberdrola Distribución Eléctrica*, C-300/13, EU:C:2014:188, bod 16).

- 20 V daném případě nic nenasvědčuje tomu, že by výklad unijního práva požadovaný předkládajícím soudem neměl žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, ani že by problém, který nastoluje, byl hypotetický. Soudní dvůr mimoto disponuje skutkovými a právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny, a tyto otázky jsou tedy na rozdíl od tvrzení pí B. přípustné.

K předběžným otázkám

K první otázce

- 21 Úvodem je třeba připomenout, že v rámci řízení podle článku 267 SFEU, které zavádí spolupráci mezi vnitrostátními soudy a Soudním dvorem, přísluší Soudnímu dvoru poskytnout vnitrostátnímu soudu užitečnou odpověď, která mu umožní rozhodnout spor, který mu byl předložen. Z tohoto hlediska Soudnímu dvoru přísluší případně přeformulovat otázky, které jsou mu položeny (rozsudky *Krüger*, C-334/95, EU:C:1997:378, body 22 a 23, a *Hewlett-Packard Europe*, C-361/11, EU:C:2013:18, bod 35).
- 22 V daném případě je podstatou první otázky předkládajícího soudu, zda musí být nařízení č. 1408/71 vykládáno v tom smyslu, že brání tomu, aby byl členský stát považován za stát příslušný k poskytování rodinné dávky určité osobě podle svého vnitrostátního práva již z pouhého důvodu, že je tato osoba na jeho území hlášena k trvalému pobytu, když ani ona ani její rodinní příslušníci v tomto členském státě nepracují ani v něm nemají obvyklé bydliště.
- 23 Podle ustálené judikatury Soudního dvora je účelem ustanovení hlavy II tohoto nařízení zejména to, aby dotčené osoby v zásadě podléhaly systému sociálního zabezpečení pouze jediného členského státu, aby se tak zabránilo souběhu použitelných vnitrostátních právních předpisů a složitostem, které by z něj mohly vyplynout. Tato zásada je vyjádřena zejména v čl. 13 odst. 1 uvedeného nařízení (viz zejména rozsudek *Hudzinski a Wawrzyniak*, C-611/10 a C-612/10, EU:C:2012:339, bod 41).
- 24 V projednávaném případě je nutno konstatovat, že právní předpisy použitelné na situaci pí B. z hlediska jejího nároku na rodinné dávky jsou určeny článkem 13 odst. 2 písm. f) nařízení č. 1408/71. Osoba, která přestala vykonávat závislou činnost na území členského státu, a která již tedy nespĺňuje podmínky stanovené v čl. 13 odst. 2 písm. a) tohoto nařízení a nespĺňuje ani podmínky stanovené kterýmkoli jiným ustanovením uvedeného nařízení, na jejichž základě by se na ni vztahovaly právní předpisy členského státu, totiž podléhá na základě čl. 13 odst. 2 písm. f) téhož nařízení právním předpisům státu, kde předtím vykonávala závislou činnost, pokud tam má nadále bydliště (v tomto smyslu viz rozsudek *Kuusijärvi*, C-275/96, EU:C:1998:279, body 29 a 34).
- 25 Na základě posledně uvedeného ustanovení tedy pí B. nadále podléhala právním předpisům členského státu, na jehož území předtím vykonávala závislou činnost a kde se nadále nachází její bydliště, to znamená – s ohledem na poznatky vyplývající z předkládacího rozhodnutí – francouzským právním předpisům.
- 26 V tomto ohledu je totiž třeba připomenout, že se podle čl. 1 písm. h) nařízení č. 1408/71 „bydlištěm“ ve smyslu tohoto nařízení rozumí obvyklé bydliště, tj. místo, kde dotyčné osoby obvykle bydlí a kde se nachází obvyklý střed jejich zájmů, a tento pojem je tedy autonomním pojmem vlastním unijnímu právu (viz rozsudek *Swaddling*, C-90/97, EU:C:1999:96, body 28 a 29). Ze skutkových zjištění předkládajícího soudu, která jsou převzata v bodech 12 a 13 tohoto rozsudku, přitom vyplývá, že se obvyklé bydliště pí B. a obvyklý střed jejich zájmů nacházejí ve Francii.

- 27 Vzhledem k tomu, že pí B. podléhá na základě článku 13 uvedeného nařízení francouzským právním předpisům, vyvstává ještě otázka, zda ustanovení téhož nařízení brání tomu, aby byly rodinné dávky, o které jde ve věci v původním řízení, poskytovány na základě vnitrostátního práva členského státu, který není příslušným členským státem ve smyslu nařízení č. 1408/71. Z předkládacího rozhodnutí totiž vyplývá, že podle českých právních předpisů náleží pí B. tato dávka již z pouhého důvodu, že se na území České republiky přihlásila k trvalému pobytu.
- 28 V tomto ohledu je nutno připomenout, že si nepřislušný členský stát ponechává možnost poskytovat rodinné dávky, je-li mezi územím tohoto státu a předmětnou situací dána přesná a zvláště úzká vazba, to však za podmínky, že není nepřiměřeně ovlivněna předvídatelnost a účinnost koordinačních pravidel uvedeného nařízení (v tomto smyslu viz rozsudek Hudzinski a Wawrzyniak, EU:C:2012:339, body 65 až 67).
- 29 Avšak pouhá skutečnost, že se pí B. přihlásila k trvalému pobytu v České republice, v kterémžto členském státě nežije, zatímco vše nasvědčuje tomu, že má se svou rodinou obvyklé bydliště ve Francii, kde pobírala dávky v nezaměstnanosti, od 9. února 2009 mateřský příspěvek a poté rodinnou dávku podobnou té, jejíž vyplácení následně požadovala po České republice, patrně nemůže – s výhradou ověření, které nakonec provede předkládající soud – mezi pí B. a Českou republikou takovou vazbu zakládat.
- 30 S ohledem na všechny předcházející úvahy je třeba na první předběžnou otázku odpovědět tak, že nařízení č. 1408/71, zejména jeho článek 13, musí být vykládáno v tom smyslu, že brání tomu, aby byl členský stát považován za stát příslušný k poskytování rodinné dávky určité osobě již z pouhého důvodu, že je tato osoba na území tohoto členského státu hlášena k trvalému pobytu, když ani ona ani její rodinní příslušníci v uvedeném členském státě nepracují ani v něm nemají obvyklé bydliště. Článek 13 tohoto nařízení musí být vykládán v tom smyslu, že brání také tomu, aby členský stát, který není ve vztahu k posuzované osobě příslušným státem, poskytoval této osobě rodinné dávky, není-li mezi předmětnou situací a územím prvně uvedeného členského státu dána přesná a zvláště úzká vazba.

K druhé otázce

- 31 Vzhledem k odpovědi na první otázku není namístě odpovídat na druhou otázku.

Ke třetí otázce

- 32 Podstatou třetí otázky předkládajícího soudu je, zda musí být nařízení č. 883/2004 vykládáno v tom smyslu, že brání tomu, aby byl členský stát považován od 1. května 2010 za stát příslušný k poskytování rodinné dávky určité osobě podle vnitrostátního práva již z pouhého důvodu, že je tato osoba na jeho území hlášena k trvalému pobytu, když ani ona ani její rodinní příslušníci v tomto členském státě nepracují ani v něm nemají obvyklé bydliště.
- 33 S ohledem na judikaturu Soudního dvora připomenutou v bodě 21 tohoto rozsudku je třeba v daném případě předeslat, že článek 11 uvedeného nařízení, jehož znění odpovídá znění článku 13 nařízení č. 1408/71, stanoví, že osoby, na které se vztahuje nařízení č. 883/2004, podléhají právním předpisům pouze jediného členského státu, tj. příslušného státu. Podle čl. 11 odst. 3 písm. e) posledně uvedeného nařízení a z obdobných důvodů, jaké jsou uvedeny v bodech 24 až 26 tohoto rozsudku, přitom pí B. nadále podléhá právním předpisům členského státu bydliště.
- 34 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že pojem „bydliště“ je v čl. 1 písm. j) nařízení č. 883/2004 definován jako obvyklé bydliště. Podle článku 11 prováděcího nařízení č. 987/2009 je za bydliště pokládán střed zájmu dotyčné osoby. V tomto článku jsou též kodifikována kritéria vypracovaná

judikaturou Soudního dvora, která mohou být vzata v úvahu při určování uvedeného středu zájmu, jako je délka a nepřetržitost přítomnosti na území dotčených členských států nebo rodinná situace a rodinné vazby (v tomto smyslu viz rozsudek Wencel, C-589/10, EU:C:2013:303, bod 50).

- 35 Za těchto podmínek, aniž je nezbytné se vyslovovat k přechodným ustanovením obsaženým v článku 87 nařízení č. 883/2004, stačí konstatovat, že tímto nařízením nebyla zavedena žádná relevantní změna oproti nařízení č. 1408/71, pokud jde o ustanovení, která se týkají určování příslušného členského státu a pojmu „bydliště“, jimiž se řídí řešení sporu v původním řízení. Česká republika tedy není v této věci příslušným státem podle relevantních pravidel nařízení č. 883/2004.
- 36 Vzhledem k předchozím úvahám je třeba na třetí předběžnou otázku odpovědět tak, že nařízení č. 883/2004, zejména jeho článek 11, musí být vykládáno v tom smyslu, že brání tomu, aby byl členský stát považován za stát příslušný k poskytování rodinné dávky určité osobě již z pouhého důvodu, že je tato osoba na území tohoto členského státu hlášena k trvalému pobytu, když ani ona ani její rodinní příslušníci v uvedeném členském státě nepracují ani v něm nemají obvyklé bydliště.

K nákladům řízení

- 37 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (devátý senát) rozhodl takto:

- 1) **Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství, ve znění pozměněném a aktualizovaném nařízením Rady (ES) č. 118/97 ze dne 2. prosince 1996, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 592/2008 ze dne 17. června 2008, zejména jeho článek 13, musí být vykládáno v tom smyslu, že brání tomu, aby byl členský stát považován za stát příslušný k poskytování rodinné dávky určité osobě již z pouhého důvodu, že je tato osoba na území tohoto členského státu hlášena k trvalému pobytu, když ani ona ani její rodinní příslušníci v uvedeném členském státě nepracují ani v něm nemají obvyklé bydliště. Článek 13 tohoto nařízení musí být vykládán v tom smyslu, že brání také tomu, aby členský stát, který není ve vztahu k posuzované osobě příslušným státem, poskytoval této osobě rodinné dávky, není-li mezi předmětnou situací a územím prvně uvedeného členského státu dána přesná a zvláště úzká vazba.**
- 2) **Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 988/2009 ze dne 16. září 2009, zejména jeho článek 11, musí být vykládáno v tom smyslu, že brání tomu, aby byl členský stát považován za stát příslušný k poskytování rodinné dávky určité osobě již z pouhého důvodu, že je tato osoba na území tohoto členského státu hlášena k trvalému pobytu, když ani ona ani její rodinní příslušníci v uvedeném členském státě nepracují ani v něm nemají obvyklé bydliště.**

Podpisy.